

izdajal tudi Smrčka za zdravnika. Slednjemu je uspelo, da si je izposloval imenovanje za okrožnega zdravnika.

Oba goljufa sta se spoznala v Neu-Oderburgu in sta se lotila tamkaj skupno zdravniške prakse. Poleg tega sta se še ukvarjala s špijonažo. Začasno sta oboja v preiskavi v Moravski Ostravi. Omenjeni slučaj sleparije je vzbudil po celotni Čehoslovaški vihar ogorčenja.

Iz življenja ruskega sleparja.

Rus Verkov je star 38 let in je doma iz mesta Odessa. Tamkaj je končal realko. Med vojno je moral k vojakom, kjer se je povzpел do oficirja. Že kot kadet je bil špijon. Po izbruhu ruske revolucije je vstopil v protiboljševiško armado generala Denekina, pozneje se je boril na Poljskem pod generalom Bula-Balatovem. Tedaj se mu je posrečilo, da se je polastil manjšega zaklada, katerega je zakopal v Rusiji v bližini rusko-poljske meje. Leta 1922 je prišel Verkov na Čehoslovaško in se je nastanil v Pragi. Ker se ni mogel v Pragi prav vgnediti, se je preselil v Brno. Od tam v Pressburg in še v razna druga Čehoslovaška mesta. Stopil je v stik z angleško špijonsko centralo v Berlinu in je nabiral po Čehoslovaškem agente. Pri poskusu, da bi dvignil svoj zaklad na Ruskem, ga je zgrabila ruska policija in po preteku dveh mesecev je bil izgnan nazaj na Čehoslovaško. Od tedaj se je udeleževal kot vohun za Rusijo. Da bi lahko nemoteno deloval na polju špijonaže, si je preskrbel v Berlinu uradno potrdilo, da je končal v Odessi visoko šolo za zdravilstvo. Na podlagi teh lažnih dokumentov je prejel Verkov po raznih čehoslovaških sanatorijih dobro plačana mesta. Čeravno ni razumel o zdravilstvu prav ničesar, je postal kmalu znan kot specialist za zdravljenje raka. Služil je lepe vsote. Lopov je bil oženjen, danes je ločen in njegov edin sin je umrl v Brnu.

Rusov pomagač.

Rusov pomagač ter tovariš Smrčka je tudi star 38 let. Rojen je v Gradcu, kjer



**Imenitno neguje
temne lase**

Doslej ste zastoj vpraševali, kako je treba negovati temne lase. Zdaj pa imate poseben, čisto preprost pomoček: Redno umivanje las z novim Brunetaflor Shampooom. Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lasje dobe krasen lesk in čudovit lesk. Nenavadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez sode in kemičnih borvil.

ELIDA SPECIAL SHAMPOO

BRUNETAFLO

je končal obrtno šolo. Svetovne vojne se je udeležil kot podčastnik. Tudi on se je izdajal na podlagi potvrdjenih dokumentov za zdravnika in se je dokopal do slovesa specialista za zdravljenje tuberkuloze. Ponašal se je s posebnim sredstvom proti jetiki in je imel več tozadevnih predavanj v znanstvenih krogih. V Pressburgu so ga povišali v

okrožnega zdravnika. Sredstvo proti kaenju »Antiseptol« je vrglo obema sleparjema velik dobiček. En zavoja sta razpečavala po 35 čehoslovaških kron, nju sama pa je stala sleparija le poldrugo krono. V glavnem pa je bil Verkov špijon s prav dobrimi mednarodnimi zvezami.



Radvanje. V petek, 20. oktobra, je umrl Ivan Verdonik, mizarski mojster v Radvanju, št. 47, ki je daleč slovel po svojem zvestem in izvrst-

nem delu. Dosegel je izredno starost 86 let. Bil je v svojem življenju vedno zdrav in krepak, zadnje leto pa je hiral in bolehal. Imel je s svojo drugo ženo Ano, roj. Zadravec, ki je doma od Sv. Benedikta v Slov. gor., tri otroke, ki so vsi dobro preskrbljeni. Rajni je bil blag mož, globokega kršćanskega prepričanja. V njegovo hišo že dolga leta prihaja »Slov. Go-

kedaj izraza »samomora«. Obče znano je, da nikjer na svetu ne postopajo tašče s sinami tako surovo ter kruto kakor ravno med Indijci. V sedanjih novejši dobi se zgodi prav pogostoma, da si vzame sinah iz obupa radi preveč neusmiljenega postopanja tašče življenja. Polcija naznani v časopisju domačinov vzrok smrti mesto »samomora« z zastrupljenjem: »Trebušne bolečine po prepiru s taščo.«

OGLASI

v »Slov. gospodarju« imajo

najboljši uspeh!

na isti temelj: na človeško sebičnost. Izglajena zakonolomka, »izkušen« trgovec, spletkar na dvoru, klatež, ki ima na vesti umor, vsi ti greše iz enega in istega nagiba: hočejo, da bi se jim godilo dobro. —

Pomlad se bliža. Škorec je že priletel iz Splita, vrgel je gospoda vrabca in njegovo ženico iz svoje hišice in se udomil s svojo ženo pri meni. Psi sta celo uro lajala v drevo, na katerem sta sedela nova ptiča, poskušala sta prav trapasto, da bi splezala po deblu gori, in sta nato odnehala. Mrcini se jezita, ker zna ptič na drevesu peti. Vsi lajavci bevskajo nad žvižgavci.

In še eden se jezi. Tim. Osmešil se je, ker je imel škorca za dve mladi vrani. Padovka se mu je tako smejala, da bi jo bila skoraj zadela kap. Ta ženska se sploh hrupno smeje. V njenem smehu je vse: kretanje, sikanje, pljuvanje, kašljanje, klokanje, gavdranje; pri tem jo napadajo nekaki krči, bije z rokami, oblijejo jo solze in z nogami cepeta.

Da je imel Tim, človek iz velikega mesta, škorca za vrani, temu se more človek tako sme-

jati! Kakor da bi bil to kakšen šegav domislek! In ravno Padovka! Svoje starše, moža in deset otrok je pokopala in se lahko tako nezmislno veselo smeje. Kakšne burkaste možganske in srčne sestave vendar izdeluje ljubi Bog.

Tudi k »Grozdu« se je naselilo novo življenje. Prišel je mladi Čresnik, slikar. Stanuje v gradu, ker je graščinska posest last njegovega očeta; sedi pa večji del pri »Grozdu«. Sestri sta mi pripovedovali, da naročita vselej, kadar pride mladi Čresnik, sod belega in sod rdečega vina. Ne popije sicer vsega sam, ampak ga natoči vsakemu, in ko so ljudje že malo opiti, jih riše. — Tudi ne kakšno stališče!

Seznaniša sva se pri »Grozdu«. Takoj me je povabil na kozarec vina.

»Jaz nisem lep vzorec, gospod Čresnik,« se mu rekel.

»Oh,« se je zasmel, »ali že veste? Prosim vas, ne povejte tega drugim. Vzeli bi ljudem zaupljivost in dober tek. Da, tu ljudi preučujem. Zbirko namreč nameravam izdati; naslov bo: »Vinjenost«. Vse stopinje vinjenosti, od najrahlje-

spodare. Blagi rajni naj v miru počiva! Ženi vdovi in otrokom naše sožalje.

Lokavec pri Zg. Cmureku. V nedeljo dne 8. oktobra 1933 se je slovesno blagoslovila Rajčeva kapelica. V soboto zvečer, ko so jo krasno okinčali, so zagrmeli topiči. V nedeljo zjutraj so prihajali ljudje od daleč in od blizu in so si ogledali to božjo hišico. Popoldne ob pol treh je prihajala procesija od Marije Snežne pod vodstvom č. g. župnika Vršiča in č. g. kaplana. Ob treh je prišla druga ogromna procesija od občinske kapele pod vodstvom č. g. župnika Šeska od Sv. Ane v Slov. gor. Nazadnje še je prihitel dekanov odposlanec č. g. kaplan Boštele od Sv. Benedikta v Slov. gor. Ob prihodu župnikov sta jih dve deklici pozdravili in podarili krasne šopke, potem je č. g. župnik od Sv. Ane v goreh besedah govoril o Sreči Marijinem, kateremu je kapelica posvečena, potem je sledila blagoslovitev in pete litanijske. Ob koncu so anovski pevci zapeli lepe Marijine pesmi. Zelo pa hvala č. g. duhovniku, organistu od Sv. Ane in pevcom ter vsem onim, ki so kaj pripomogli k temu slavlju. Hvala vsem, ki imajo prihod do Sreče Marijinega.

Kapsle pri Brežicah. Iz Kapel v »Gospodarju« že dolgo ni bilo poročila, da se je zadnje mesece več takega zgodilo, kar bi bilo vredno poročati. Avgusta je nagla smrt pokosila posestnika, dobrega krščanskega moža, Jožefa Šaferja iz Župelevec. Ubila ga je strela. Najstarejši farani ne pomnijo takega smrtnega slučaja v fari. Septembra meseca smo položili k večnemu počitku blvskega dolgoletnega zaslužnega kapelskega župana in cerkvenega ključarja Mihaela Hotka. Imel je veličasten pogreb. Sel je v večnost po plačilo po dolgotrajni težki bolezni. Dne 3. oktobra smo ob dežju in grmenju praznovali obletnico toče, ki je lani pustošila in razbijala po fari ni težke tisočake škode naredila na letini in po strehah in oknih. Šele po enem letu je bilo moči zbrati danne in popraviti od omenjene nevihte poškodovani zvonik. Delo je prevzel kleparski mojster g. Jože Rueh iz Brežic in ga izvršil skrbno in po nizki ceni. Nadomestil je tud doseđanje slabo, v glavnem železno žico strelovoda z novo bakreno. — Letina je pri nas v splošnem letos srednja, le pšenična je bila slabša in vinogradi so skoro čisto odrekli.

Medija—Izlake. Zadnjič je objavil »Gospodar« daljše poročilo v divjaškem umoru 30 letnega mlinarja in posestnika Valentina Trdina iz Podmilje v občini Blagovica. Tri aretirane: morilec Jožeta Herleta, Toneta Trdina, ki je najel Herleta za umor in ženo ustreljenega Antonija so izročili prvotno v zapore na Brdu. Iz varnostnih ozirav pa so trojico sedaj prepeljali iz Brda v Ljubljano. Že doseđanja preiskava o res peklensko zlobno zamišljenem krvavem dejanju je pokazala, kako do dna pokvarjena sta dva glavna krivca Herle in Anton Trdin. Čitatelje »Slov. Gospodarja« bo gotovo zanimalo, ako jim zaupamo nekatere podrobnosti iz doseđanjega poteka razprave. Herle in Anton Trdin sta se spoznala in spoprijateljila na Holandskem, kjer sta zagrešila več goljufij. Herle je bil že v Holandiji poročen, a mu je žena umrla nenadne smrti, nakar je vzel za ženo po Tonetovem priporočilu njegovo sestro Marijo. Po vrnitvi iz Holandske so bivali: Jože Herle, njegova žena Marija in Tone pod streho Valenta Trdina v Podmiljah. Ob priliki skupnega bivanja je začel Tone zalezovati Valentinovo ženo 21 letno Antonijo, ki se je zaljubila vanj in je pričela svojega moža naravnost sovražiti. Herle in njegova žena sta si postavila po tih mesecih bivanja pri Valentinu v Kotredežu hišico, a sta tudi pozneje večkrat obiskovala Trdinove. Ker se je lepa Antonija popolnoma navezala na Toneta, so sklenili: Tone, Herle in Antonija, da se morajo za vsako ceno znebiti Valentina. Prvotno je svetloval Herle, naj bi Tone sam v pričujočnosti Valentina sržil nabito puško, ki bi se sprožila in bi naj postal Valent smrtna žrtev nesreče. Tone ni bil navdušen za prikrit umor in je poveril krvavo kajnovsko nalogo izprijenemu Herletu, ki je obljubil umor za nagrado 5000 Din. 3000 Din je dobil takoj izplačanih, ostalo pa po opravljenem krvavem poslu. Valentinova žena Antonija mu je še navrgla en voz krompirja, ako jo reši moža. Od omenjene kupčije naprej je prežal Herle na ugodno priliko, da bi izvršil, kar je obljubil in za kar je prejel del plačila že v naprej. Par tednov pred umorom je povabila Valentinova žena Herleta k sebi in mu zaupala, da je namenjen njen mož na božjo pot k Sv. Križu nad Špštanjem. Herle se je podal za Valentinom in sta se sešla pri božjepotni cerkvi. Vendar pa Herle ni našel prilike, da bi

bil takrat Valentina ustrelil ali ga pa pahnil v prepad. Nato so skovali vsi trije drug načrt in sicer za 12. oktober. Žena umorjenega je pisala Herletovi, naj pride v soboto v Podmilje, da ji bo delala družbo, ker bo svak Anton zdoma, mož pa odide v IZlake. Omenjeno noč je Herle tudi izvršil zločin ob cesti, ki vodi iz Trojan proti Zagorju, dober km od Kurškove krčme, pri drugem ovinku. Trdina so našli ustreljenega in poleg njega kolo, na katerem se je vračal. Zločin je bil izvršen pred polnočjo. Truplo umorjenega je bilo ob sedmih zjutraj še toplo — znak, da ustreljeni ni bil takoj mrtev, ampak se je boril s smrtjo dalje časa. Po aretaciji je Herle istinito priznal, da je prejel na račun umora od Toneta 3000 Din. Od te vsote je zapravil samo enega jurja, dva pa je skrnil doma za malimi slikami pod ogledalom. Orožniki so našli tisočaka na od morilca označenem mestu. Toliko za danes o tem najhujše obsodba vrednem dejanju, ki je tako globoko pretreslo vse naše kraje in je ljudska zahteva, da se živalsko podivjane krivce kaznuje najstrožje.

Pišce. Marsikdo misli, da pri nas rastejo le vesele novice. Ali temu ni tako. Letošnja trgatve nam je prinesla trgatvene počitnice, a nič veselih novic. Pa so počitnice in trgatve pri kraju. In če vprašate vinogradnika, koliko je nabral, bo zmajal z glavo, se za ušesi poprska in žalostno izjavi: Dvakrat se napijem, pa še pijan ne bom in vse bo šlo. Lani je bilo božje kapljice, da ljudje niso vedeli kam z njo in so se hodili kupci norca delat iz nje. Kaj ho pa letos? No, da bi vsaj to, kolikor ga je, dobro prodali! Naš Frič pravi, da ima že mošt 5 Din cene za liter. Da bi le še večjo ceno dobil! — Pretekli teden smo imeli kar dva mrliča. Umrl je po kratki in mučni bolezni Zajc Jožef, posestnik na Malem vrhu. Dobričina! V grob ga je spravil rak v grlu. Neizprosna bolezen! Na več krajih je iskal pomoči, nazadnje se je celo podvrgel operaciji v bolnici v Brežicah, a vse zaman. Bodi mu domača zemljica lahka, ki jo je tako ljubil. — Druga žrtev smrti pa je Ribič Vincenc, posestniški sin s Piščenberga. Skoraj ravno na obletnico uboja v Pišceh jo je skupil s kolom po glavi. Udeležil se je neki večer kožuhanja, kjer se je srečal s tekmečem pri dekletu. In po kožuhanju so odjeknili v temno noč sumljivi udarci in stek, pa je bilo po njem. Šlo je oko in pre-

šega matevžka pa do popolne poživljenosti. Zelo težka — taka reč! Poglejte, ujeti tisto malo blodno luč, ki se posveti v očesu lepe dame po drugem kozarcu sekta in nato vso divjo lestvico dalje gori do zanikarneža, ki leži v greznici kakor prasec, to je lepa naloga. Dušeslovno je to bedasto težko, da ne govorim o čisto tehniški strani. Delam torej za svojo zbirko »Vinjenost«. Priznali mi morebiti boste, da je misel prav izvrtna.

»Seveda, s takimi podobami bi si lahko hudič prevlekel stene v svoji predsobi.«

»Kako? Kako ste rekli?«

»Rekel sem: S takimi podobami bi si hudič lahko prevlekel stene v svoji predsobi.«

»Izborni! Ali dovolite, da si zapišem ta stavek? Natisniti ga bom dal v predgovoru k svoji zbirki. Krasen stavek je to!«

Tak je bil mladi Čresnik. Čeden mož osemindvajsetih let.

Že naslednji dan me je obiskal. Pokazal sem mu svojo zbirko umetnin. Bil je prekomerno navdušen, kakor morejo biti navdušeni le ljudje,

ki še niso stari trideset let. Nato sva pila; kajti slikar »Vinjenosti« sam rad pije. Tim nama je stregel, in ker je vedel, da je gost sin graščaka, je sukal tako svečano obzirne besede, kakor jih znajo le natakariji velikomestnih restavracij. Končno je postal mladi Čresnik pozoren na Tima. Ogledal si ga je; motril ga je; narisal ga je z očmi.

Nato je vzkliknil:

»Človek — kako pa vam je vendar ime? Tim? — da, res, Tim! Torej, Tim, narisati vas moram. Ves navdušen sem za vašo glavo, postavbo, obnašanje! Prekrasno, res, prekrasno! Ali ste za to, dragi moj prijatelj Tim, da vas narišem?«

Tim je zardel kakor puran. Taka čast ga še ni doletela. Priklonil se je, kakor da bi hotel s koncem svojega nosa poiskati, kje leži središče zemlje.

»Zmenjeno torej, Tim, narisal vas bom! Prišli boste k meni v grad! Seveda, če dovoli gospod Hubert!«

O, prav rad sem dovolil. Privoščil sem Timu, temu domišljavemu fantu, naj gre na led,

Ne pozabite

si pred nakupom ogledati izložbe ter zalogo manufakture

gotovih oblek
Din 190.—

zimskih suken
Din 220.—

ženskih plaščev
Din 190.—

itd.

v veletrgovini

ANTON MACUN
MARIBOR
GOSPOSKA UL. 8-10.

Važno! Važno!
Za deželno ljudstvo
10% popust!

1093

bita je bila baže tudi lobanja. Toda še živega so spravili v bolnico, kjer je bil operiran in je preživel par dni, se zavedel in že bil dobre volje, tako, da so zdravniki upali na rešitev. Ali nastopile so komplikacije in je podlegel. Kdaj bo naše fante srečala pamet? Ali smo res zakleti v Pišecah, da moramo vsako leto enega ali dva okoli prinesiti? Fricl otožno zmaguje z glavo in pravi: Kdor na Boga pozabi, pozabi ga tudi Bog in ga s slepoto udari. Ali je res današnja mladina taka? — Danes, 25. oktobra, je prisegel naš novoizvoljeni občinski odbor in prevzel svoje posle. Želimo le, da bi tako zastopal naše interese po krščanskih načelih, kakor je bilo to o priliki volitev na letalnih označeno.

Pod rdečim zmajem.

Splošno o skrivnih družbah.

Malokomu je znano, da je število skrivnih organizacij ali družb na Kitajskem neizmerno veliko. Več jih živi v medsebojnem prijaznem razmerju, druge so si smrtno sovražne in se borijo med seboj z nepopisnimi grozovitostmi. Že iz obstoja skrivnih družb se da sklepati na neprestane sovražnosti, ki uničujejo Kitajsko že od nekdaj. Skrivne organizacije dovoljujejo dostop najrevnejšim, kulijem — prenašalcem tovorov ravno tako kakor učenemu mandarinu ali slavnemu generalu. Vzrok, zakaj se v teh organizacijah organizira tudi proletarijat, ko je vendar treba za družbo žrtvovati denar in delo, je iskati v dejstvu zavesti: biti član mogočne organizacije. Skrivne družbe so, ki se zavzamejo za siromaka, bodisi da se preživlja v Indiji, na velikih Sunda otokih, v Južni ali Severni Ameriki; kjerkoli se nahaja, se zaveda, da čuva nad njim nevidna roka, ki ga bo maščevala, ako bi se kdo lotil njegovega zaslužka, imetja ali življenja.

Beležka Angležinje.

Angleška potnica Izabela Bird beleži v svoji znameniti potopisni knjigi, da je prišla na indijski otoku Mallaka v mesto, ki je bilo prvotno znano, da je

cvetloče radi obrtne marljivosti prebivalca. Ob obisku Angležinje je bilo v razvalinah in čisto opustošeno. In kaj je bil vzrok? Dve skrivni kitajski družbi »Rdečega zmaja« in »Bele lilije« sta živele v medsebojnem sovraštvu in sta si prisegli uničenje. Krvavi in nepopisno srditi boji so zahtevali na tisoče žrtev. Utis, katerega so napravila na Evropejko nepokopana trupla, razdrte hiše in koče, je bil nekaj groznega.

Nemška žrtev.

Zastopnik nemške trgovske tvrdke je zagrešil med obedom to neprevidnost, da se je izrazil prezirljivo glede kitajskih skrivnih organizacij in povdaril dvom, da bi sploh obstojale. Seve, je dospel še le pred kratkem v kitajsko prestolico — Peking. Za opomine in svarila starejših prijateljev se ni zmenil in se je povrh še norčeval iz njih. Pri obedu navzoči domačini na izzive Nemca niti odgovorili niso. Bilo je med povabljenimi več veletrgovcev, tolmačev in služabnikov. Nekateri od teh so se pritajeno smehljali. Pojedina je končala v polnem soglasju. Še le en teden za tem je izginil sluga zgoraj omenjenega nemškega nastavljenca. Z izginulim je pogrešil Nemec precejšnjo denarno vsoto, ki je bila last trgovskega podjetja. Ko je hotel čez nekaj dni vstopiti v svoj čoln, je bil navrtan in neuporaben. Njegova črna obleka je bila razjedena od vitrijola. Kanarčka mu je nekdo oslepil in najlepši in s tolikim trudom vzgojenim orhidejam je nevidna roka izpodrezala korenine. Štirikrat se je lotila požigalčeva roka njegove hiše. Konj ni več žrl, potrosili so mu strupa. Pes je poginil. Kitajski trgovec, ki je bil v trgovskih zvezah z nemško tvrdko, je dal zastopniku svet, da naj takoj zapusti Kitajsko, ker je svojo vlogo zaigral in bo njegovo delovanje nemogoče. Nemec se je odpeljal s prvim parnikom v domovino.

Dogodek na Borneo.

V severnem delu ogromnega podindijskega otoka Borneo se je zgodilo pred leti tole:

Otok Borneo je bogat na premogu. Premogovne družbe vzdržujejo nekake policijo in nadzorno službo. Uradniki so razen domačih Malajcev tudi Kitajci. Ker trguje na otoku zelo mnogo kitajskih trgovcev, je kitajski živelj močno zastopan. Večina priseljenih Kitajcev so člani skrivnih organizacij »Rdečega zmaja« in »Bele lilije«.

Lepega dne je našel delavec Po-Lant, mešanec, malajski Kitajec, v izsušeni rečni strugi dragocen dijamant. Ko je zadel na kamen, je radostno vzkliknil. Za najdbo bi bil prejel bogato darilo od belega gospodarja, kateremu je že parkrat izročil manjše najdene dijamante. Ubogi dečko je bil nepopisno vesel in niti sanjalo se mu ni, da mu bo najdba v pogin. Radostni vzklik pri prvem pogledu na dijamant je čula Malajka, ki je nekaj metrov proč od najdišča delala na polju.

Malajo-kitajec je hotel izročiti dijamant svojemu gospodarju, a že je znal za dragoceno najdbo kitajski trgovec, član »Bele lilije«, medtem ko je pripadal Po-Lant »Rdečemu zmaju«. Naj stane, kar hoče, fantu je treba odvzeti dijamant in ga nakloniti hilijski organizaciji.

Ono noč po srečni najdbi se je zbudil Po-Lant in opazil, da je močno zvezan. Krog ležišča je čepela trojica neznancev — odposilci »Bele lilije«. Napadeni je znal, kaj ga čaka. Zavedal se je, da tudi njegova organizacija ne bo mirovala. Ker se je branil, da bi izročil dijamant, so ga odnesli na nosalih v gozd. Tam so ga mučili na vse mogoče načine, da bi izsilili skrivnost. Zastonj!

Člani »Rdečega zmaja« so kmalu zvedeli za usodo najditelja dijamanta. Alarmirali so oblast, saj v tem slučaju ni šlo samo za rop, ampak celo za umor.

Sedemdeset do zob oboroženih mož je odbrzelo v s trnjem zavarovani pragozd. Slednjič so dosegli zasledovalci utrjeno kočo sovražnikov, ki so streljali. Napadalcii so se lotili napada od vseh strani. Posrečil se je, od nasprotni strani ni padel niti eden strel več. Ko so udrli

Ovčja volna

»Kluft«
10 dkg . . . Din 13.—
skoraj neraztrgljiva,
za nogavice in sokne.

»Gelbschild«
10 dkg . . . Din 18.—
mehka in izdatna, za
sviterje in jopice.

»Friesia«
5 dkg . . . Din 10.—
v vseh barvah, pripravna za čepice in bluze.

»Partijska volna«
5 dkg . . . Din 5.—
ostanki zelo poceni.

C. Büdefeldt

Maribor
Gosposka ulica 4.

Zahtevajte povsod

»Slov gospodarja«.

kakor sem slutil, da se bo zgodilo, in sem si mislil: kroglo, ki jo hočeš kotaliti, kar kotali! —

Naslednji dan je prišel Boltežar k meni. Bil je videti slabe volje.

»No, gospod Boltežar, kaj je novega v tej naši zgodbi?«

»Prav nič! Kakor hitro dobe gospodje uradniki kaj v roke, sploh ni več nič novega.«

»Hm! In sicer?«

»Sicer pa je žalibog prišel mladi Čresnik.«

»Vem! Je bil že tu pri meni.«

»Že? No da, saj se povsod prislini.«

»Kje se je prislinil?«

»No, pri »Grozdu« na primer, dvojčkama.«

»Kateri se je prislinil?«

»Kaj vem! Tej ali oni, ali pa obema. Rečem vam, gospod Hubert, varujte se tega Čresnika. Je sin mojega gospodarja, žalibog, moram reči, žalibog! Koliko denarja je ta fant že pognal — v Italiji — na Grškem — v Egiptu — v Indiji — na Japonskem — v Kaliforniji! No, ali res mislite, da mora slikar, ki hoče kaj znati, v vseh

teh deželah napraviti tako strašanske vsote denarja?«

»Prav gotovo ne!«

»Torej: to tudi jaz pravim! Stari — z dovoljenjem rečem tako — moj gospodar, se krvavo trudi v svoji pisarni od pete ure zjutraj do desetih zvečer. Sin pa se klati po svetu in zapravi ogromno denarja.«

»To je večkrat tragika bogatih sinov.«

»Že zopet tista vaša tragika. Jaz pa povem kar naravnost: lopovščina. Tragičnega jaz ne vidim prav nič v tem, če se kdo iz dneva v dan zabava.«

»Pač, gospod Boltežar; poguba je to, ki grozeče prihaja.«

»Kaj še — stari je tako bogat; njegovega denarja ne potrosi niti tak sin.«

»Saj ni denar to, o čemer govorim.«

»Ampak?«

»Ampak njegova resnoba je v nevarnosti in z njo njegova umetnost in morebiti njegovo življenje. Toda mlad je še; divja še; se bo že še zresnil; želim mu kar najboljšo.«